

Колкото и да бѣше съ замаяна глава отъ ракията, Захария се пообърка.

— Т. е. какъ?... Азъ казвахъ, наистина, но то... друго искахъ да кажа. Исканъ да кажа, че свѣтътъ е като колело, върти се. Утре не се знае кой ще бжде живъ, кой ще умре. Е, тогазъ отде да знаешъ, може тѣй да се случи, че — всичко е възможно.

— Ето нà, пакъ захвана, — каза Василена.

— Не, Василено, слушай. Ела, ела, седни тука. Вижъ какво ще ти кажа, слушай...

Захария се наведе до ухото ѝ и зашепна. Седнала до него, Василена бѣше скръстила силнитѣ си здрави рѣце, гледаше настрана и се усмихваше. Чернитѣ ѝ очи лъщѣха.

Когато се върна Галунка (тя бѣше ходила при господарката, при Севастица), Василена и Захария още стояха до прозореца и приказваха. Стъмняваше се. Небето бѣше още свѣтло, но долу бѣше тъмно, откъмъ полето лѣхаше влага и миризъ на трева. Презъ прозореца Василена видѣ нѣколко звезди, чу какъ нагжсто, многогласно подсвирваха щурци. Всичко бѣше, както друга вечерь. Както друга вечерь, щъркелитѣ насреща на саплѣка изтракаха и замълчаха. Липсваше само едно: отатѣкъ, изъ тъмнината, кждето сега свѣти една свѣтулка, да се чуе хармоника, да се приближи, приближи и отведнажъ предъ прозореца да се покаже засмѣнъ Велико Желѣзаринтъ. Така биваше